

HOOFDSTUK 1:

DE STORM

De wind gierde om haar huis, als een woeste wolf die zijn prooi belaagde. Elena hield zich vast aan de reling van haar balkon, terwijl ze naar de woeste zee beneden keek. De golven sloegen met donderend geweld tegen de dijk, die al eeuwenlang Nederland beschermde tegen de woede van de oceaan.

Maar nu, in 2040, leek de dijk het te gaan begeven. De golven sloegen er al overheen en het schuim spatte metershoog de lucht in. Het was slechts een kwestie van tijd voordat de dijken zouden doorbreken, daar was zij van overtuigd.

Elena vocht tegen de tranen die in haar ogen opkwamen. Ze wist wat er zou gebeuren als de dijken braken. Haar huis, haar dorp, haar hele land zou overspoeld worden. Miljoenen mensen zouden dakloos raken, en velen zouden zelfs verdrinken en het was allemaal de schuld van de mensheid.

Jarenlang had ze gewaarschuwd voor de gevolgen van de klimaatverandering. Ze had gesproken op congressen, artikelen geschreven en interviews gegeven, maar niemand had naar haar geluisterd en het werkelijke gevaar erkend. De politici waren te druk bezig met hun eigen machtsspelletjes en de grote bedrijven waren alleen maar geïnteresseerd in grote winsten en de mening van de aandeelhouders en nu was het te laat, dacht zij.

De storm was het zoveelste bewijs van de woede van de natuur, ontstaan door klimaatverandering. De wind rukte aan bomen en struiken en scheurde dakpannen van huizen. De regen sloeg tegen de ramen en de hagel kletterde op de grond. De straten waren verlaten, op een paar dappere zielen na die probeerden om de schade te beperken.

Elena dacht terug aan haar jeugd. Ze was altijd al gefascineerd door de natuur geweest en zij had al vroeg besloten om zich te wijden aan de bescherming van de natuur. Ze had met veel passie gestudeerd met cum laude als resultaat en ze was uiteindelijk een gerenommeerde klimaatwetenschapper geworden, net als haar vader Alex.

Maar haar waarschuwingen waren in de wind geslagen. De politici hadden haar waarschuwingen weggewuifd en de media hadden haar bestempeld als een doemdenker. De grote bedrijven hadden haar gedemoniseerd en haar beschuldigd van het verspreiden van paniek.

Volgens de grote bedrijven was dit gewoon een fase die bij de natuur hoort en de invloed van de inmiddels 8,5 miljard inwoners van de aarde daarop had daar uiteraard niets mee te maken. Zij hadden genoeg financiële middelen om deze 'valse boodschap' de wereld in te helpen en ze deden dit uiteraard zoveel zij konden.

En nu was de storm gekomen. Dé storm die ze had voorspeld, de storm die ze had proberen te voorkomen. De storm die de mensheid zou confronteren met de gevolgen van hun eigen onverschilligheid. Wellicht was dit de storm die het hele land lam zou leggen? Ze hoopte natuurlijk niet dat het zover was, maar lang kon het niet meer duren.

Elena sloot haar ogen en bad. Ze bad voor de mensen die zouden lijden onder de gevolgen van de klimaatverandering. Ze bad voor de toekomst van haar land en voor de toekomst van de wereld. Ze bad om een wonder. Zij was doodsbang en voelde de moed in haar schoenen zinken.

Een harde klop op de deur deed haar opspringen. Elena aarzelde. Wie kon er in dit weer op haar deur kloppen? Ze keek door de camera naast haar voordeur en zag een man staan. Hij was lang en mager, met een donkere leren jas en een hoed die zijn gezicht bedekte.

Op de een of andere manier voelde zij dat deze man geen kwaad in de zin had. Elena deed de deur open. "Wie bent u?" vroeg ze met een bevende stem.

De man keek haar aan met doordringende ogen. "Ik heb nieuws over uw vader," zei hij.

Elena's hart bonsde in haar keel. Haar vader was tien jaar geleden ontvoerd, op een dag dat hij thuiskwam van zijn werk in Acre, Israël.

De ontvoerders hadden nooit contact opgenomen en Elena had al die tijd gedacht dat hij dood was. "Is hij niet dood...? Is hij in orde?"

De man knikte. "Ja, hij is in orde. Maar hij is in gevaar."

"Wat bedoelt u?"

"Degenen die hem hebben ontvoerd, houden hem vast en isoleren hem volledig. Zij willen zijn kennis gebruiken om de wereld te controleren."

Elena voelde een ijzige kou over haar lichaam stromen. "Wat moet ik doen?"

De man reikte haar een klein doosje aan. "Dit is voor jou," zei hij. "Het zal je helpen om je vader te vinden." Elena nam het doosje aan en opende het. Er zat een klein metalen object in met een rood kruis erop gegraveerd.

"Wat is dit? Een kompas?" vroeg ze en ze had geen flauw benul wat zij hiermee aan moest.

"Het is inderdaad een kompas," zei de man. "Het zal je leiden naar je vader." Elena keek naar het kompas in haar hand. Ze wist niet wat ze moest geloven. Was deze man te vertrouwen? Was dit echt de kans om haar vader te vinden?

Ze keek de man in de ogen. "Waarom helpt u mij?"

De man glimlachte. "Omdat ik geloof in wat jouw vader doet. En ik geloof in jou."

Elena voelde een golf van warmte door haar lichaam stromen. Voor het eerst in tien jaar had ze weer hoop. Ze knikte naar de man. "Ik zal het doen," zei ze. "Ik zal mijn vader vinden."

De man knikte tevreden. "Ik wist dat je het zou doen," zei hij. "Wees voorzichtig, Elena. Diegenen die jouw vader hebben ontvoerd, zijn machtig en gevaarlijk."

Elena knikte. Ze wist meteen dat het een gevaarlijke missie zou worden, maar ze was vastberaden om haar vader te vinden. Ze pakte het kompas vast en hield het stevig in haar hand. Het zou haar leiden naar haar vader, en ze zou hem niet teleurstellen.